

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **V. N. N.**, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žalobci se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Žalovaný je povinen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 9 228 Kč k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

1. Žalobou odeslanou dne 26. 3. 2020 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce uvedl, že rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-149329-4/SO-2019 (dále jen „rozhodnutí Komise“), bylo na základě jeho odvolání zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2019, č. j. OAM-44300-9/ZM 2019 (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“), jímž byla jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta. Rozhodnutí Komise bylo dne 20. 12. 2019 doručeno do datové schránky zástupce žalobce a od té doby se odvíjí běh lhůty pro vydání nového rozhodnutí. Současně žalobce připomněl, že dne 24. 2. 2020 podal ke Komisi návrh na opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o kterém nebylo do doby podání žaloby rozhodnuto. Proto shledal, že je žalovaný nečinný, a obrátil se na soud, aby žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé do 30 dnů od právní moci rozsudku.
2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že dne 26. 3. 2020 vydal usnesení o přerušení řízení, v jehož důsledku se stavěla lhůta pro vydání rozhodnutí. Vysvětlil, že tak učinil v reakci na usnesení vlády č. 198 ze dne 12. 3. 2020 vyhlášené pod č. 71/2020 Sb., jež bylo

přijato jako opatření proti šíření nemoci COVID-19 (dále jen „krizové opatření vlády“) a jež správním orgánům nařizovalo přerušit řízení o žádostech o oprávnění k pobytu na území České republiky nad 90 dnů podaných u zastupitelských úřadů. Žalovaný připouští, že žaloba sice byla podána před vydáním nového rozhodnutí, tedy se jeví jako důvodná, avšak z hmotněprávního hlediska zjevně nemá smysl, neboť v době podání žaloby ještě nečinný nebyl a činil ve věci veškeré kroky, aby mohl ve věci rozhodnout, k čemuž nedošlo ve lhůtě pouze z mimořádných důvodů daných krizovým opatřením vlády, jež mu nařizovalo přerušit řízení. Na jeho straně tudíž stála objektivní překážka bránící mu vydat rozhodnutí.

3. V následné replice žalobce uvedl, že rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 20. 12. 2019, tj. v okamžik, kdy bylo doručeno do jeho datové schránky. Od tohoto okamžiku následně plynula 60denní lhůta pro vydání nového rozhodnutí podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž podmínky pro běh 90denní lhůty nebyly naplněny. Lhůta pro vydání rozhodnutí podle tohoto ustanovení zákona o pobytu cizinců marně uplynula dne 18. 2. 2020. Žalobce následně požádal dne 24. 2. 2020 Komisi o vydání opatření proti nečinnosti. Ta však do 30 dnů o této žádosti nerozhodla, a žalobce tak marně vyčerpal prostředky k ochraně proti nečinnosti. Zároveň žalobce poukázal na to, že lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula žalovanému ještě před vyhlášením nouzového stavu. Žalobce dále vyslovil zásadní nesouhlas s interpretací vládních opatření ze strany žalovaného, neboť krizové opatření vlády považuje v příslušné části za protiústavní, jelikož přerušení řízení není organizačním ani technickým opatřením k řešení pandemické situace. Žalobce je proto přesvědčen, že přerušení řízení nebylo oprávněné a po jeho dobu lhůta pro vydání rozhodnutí dále běžela, proto jeho žaloba byla před jejím zpětvzetím podána důvodně.
4. Žalobce podáním ze dne 16. 12. 2020 soudu oznámil, že žalobu bere zpět, neboť žalovaný v mezidobí vydal nové rozhodnutí, jímž rozhodl ve věci (rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-44300-31/ZM-2019, jímž byla žádost žalobce opět zamítnuta). Žalobce současně trvá na tom, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť zpětvzetí žaloby učinil pro pozdější chování žalovaného.
5. Podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
6. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.
7. Jelikož žalobce vzal svůj návrh zpět a o tomto úkonu soud nemá pochybnosti, rozhodl soud o zastavení řízení (výrok I).
8. O vrácení zaplaceného soudního poplatku soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož ke zpětvzetí žaloby došlo před prvním jednáním ve věci, rozhodl soud o vrácení soudního poplatku sníženého o 1 000 Kč. Výrokem II proto soud žalobci vrací zbývající část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč.

9. Vzhledem k tomu, že žalobce žádal o přiznání náhrady nákladů řízení, musel soud posoudit, nakolik bylo zpětvzetí žaloby učiněno pro pozdější chování žalovaného ve smyslu § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.
10. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto relevantní skutečnosti: Rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 20. 12. 2019, spisová dokumentace však byla žalovanému vrácena až dne 8. 1. 2020. Dne 24. 2. 2020 podal žalobcův zástupce za žalobce a své další klienty (občany Vietnamu) hromadnou žádost ke Komisi, aby přijala opatření proti nečinnosti žalovaného. Usnesením ze dne 2. 3. 2020 žalovaný vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí a stanovil mu k tomu lhůtu 10 dnů. Dne 12. 3. 2020 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí a téhož dne bylo přijato krizové opatření vlády, jež nabylo účinnosti dne 14. 3. 2020. Usnesením ze dne 26. 3. 2020 žalovaný rozhodl o přerušení řízení do doby ukončení platnosti vyhlášeného nouzového stavu, což odůvodnil požadavky plynoucími z krizového nařízení vlády. Žalobce se proti usnesení odvolal, přičemž zpochybňoval zákonnost tohoto krizového nařízení. Usnesením ze dne 8. 4. 2020 Komise rozhodla o žádosti žalobce (a současně i o žádostech dalších klientů žalobcova zástupce) o opatření proti nečinnosti tak, že návrhu nevyhovuje, a odkázala přitom na pokyny plynoucí z krizového opatření vlády. Přípisem ze dne 18. 5. 2020 byl žalobce vyrozuměn o pokračování v řízení, přičemž žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 5. 2020 o žádosti žalobce rozhodl.
11. Podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců činí lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty 60 dnů, ve zvlášť složitých případech, nebo pokud je žádán o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky, činí lhůta 90 dnů.
12. Z obsahu správního spisu neplyne, že by žalovaný žádal Úřad práce České republiky o vydání závazného stanoviska. Navíc měl již z přechozího řízení (tj. z fáze řízení před rozhodnutím Komise zrušujícím původní rozhodnutí žalovaného) ve spise shromážděny podstatné podklady pro věcné posouzení žádosti žalobce a opětovné rozhodnutí ve věci. Nelze tak dovodit, že by se jednalo o věc mimořádně složitou. Soud proto shledal, že žalovaný byl povinen rozhodnout v obecné lhůtě 60 dnů.
13. Klíčové je určení okamžiku, kdy lhůta 60 dnů začala plynout. Soud souhlasí se žalobcem, že tato lhůta začala plynout již od data 20. 12. 2019, kdy do datové schránky jeho zástupce bylo doručeno rozhodnutí Komise, resp. kdy nabylo právní moci. Byť by si bylo možné (ovšem jen *de lege ferenda*) představit, že by tato lhůta mohla začít běžet až od okamžiku uplynutí přiměřené lhůty pro vrácení spisu nadřízeným orgánem, judikatura opakovaně dovodila, že platná právní úprava je nastavena tak, že v případě zrušení předchozího rozhodnutí soudem či odvolacím orgánem běží nová lhůta k vydání nového rozhodnutí již od právní moci zrušujícího aktu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95, ze dne 9. 8. 2017, 5 Azs 151/2017-23, či ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020-31, všechny dostupné na www.nssoud.cz), přičemž soud nemá důvod se od závěrů této judikatury odchýlovat. Rozhodujícím okamžikem je tedy datum 20. 12. 2019, neboť právě od něj žalovanému počala běžet lhůta 60 dnů pro vydání nového rozhodnutí. Posledním dnem lhůty tedy bylo pondělí 18. 2. 2020.
14. Žalovaný byl proto povinen vydat rozhodnutí nejpozději k datu 18. 2. 2020. Krizové opatření vlády nabylo účinnosti až dne 14. 3. 2020, tudíž nemělo žádný vliv na běh lhůty pro vydání rozhodnutí. Z tohoto důvodu jsou pro posuzovanou věc nepodstatné

argumenty žalobce i žalovaného týkající se oprávněnosti či neoprávněnosti přerušení řízení kvůli krizovým opatřením vlády, neboť k vydání usnesení žalovaného o přerušení řízení (vypraveno dne 27. 3. 2020) došlo tak jako tak až po lhůtě pro vydání rozhodnutí. Otázka případného stavění běhu této lhůty je proto bezpředmětná. Lze tedy shrnout, že v době po datu 18. 2. 2020 již byla lhůta pro vydání nového rozhodnutí ze strany žalovaného zmeškána. Žaloba, jež byla podána dne 26. 3. 2020, proto nebyla podána předčasně.

15. Žalobce podal k nadřízenému orgánu (ke Komisi) návrh na opatření proti nečinnosti dne 24. 2. 2020. Lhůta 30 dnů pro učinění (třeba i nevyhovujícího) opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 2 správního řádu) uplynula dne 25. 3. 2020, čili k tomuto datu byla formálně splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku k ochraně proti nečinnosti v rámci řízení před správním orgánem. Žaloba byla podána k soudu dne 26. 3. 2020, tedy bezprostředně poté, co byla splněna poslední nezbytná podmínka pro její podání ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59).
16. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že žaloba byla podána včas, v době jejího podání byly splněny všechny podmínky řízení a současně byla důvodná. Zároveň v postupu žalobce nelze spatřovat ani akt zneužití práva, neboť žalobce reagoval řádně na přetrvávající nečinnost žalovaného, přičemž následně vydaná krizová opatření vlády na důvodnosti podané žaloby nic nemohla změnit, nanejvýše by je mohl vzít soud do úvahy při stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí ve vyhovujícím rozsudku. Soud proto nemá pochyb, že náhradu nákladů řízení je třeba žalobci přiznat postupem podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Důvody pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. soud neshledal (výrok III).
17. Žalobci přiznaná náhrada nákladů řízení zahrnuje nevrácenou část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč a náklady zastoupení ve výši 8 228 Kč, které tvoří odměna za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (sepsání žaloby a podání repliky) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za 21 % daň z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč. Náhradu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] soud žalobci nepřiznal, neboť shodný zástupce jej zastupoval již v průběhu řízení před žalovaným, a zástupce byl tedy s věcí seznámen již před podáním žaloby. V řízení před krajským soudem tak nepřebíral novou věc, která by vyžadovala rozsáhlou přípravu a seznámení se s věcí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 1 Azs 334/2016-29, bod 28). Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. ledna 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu